

nen. Planen blev saa indsendt til Undervisningsministeriets Godkendelse. Her blev den ændret og uden videre stadfæstet af Undervisningsministeren med disse Ændringer, uden at de var blevet forelagt den lokale Skolekommission eller Byraadet til Erklæring. Socialdemokraterne dernede faldt til Føje, men Flertallet erklærede, at enten skulde Skoleplanen approberes i uændret Form, eller ogsaa vilde man blive ved den gamle Skoleplan. Nu ved jeg ikke, hvad Resultatet blev heraf, men det forekommer mig aldeles afgjort, at en saadan Optræden fra den højtærede Undervisningsministers Side ikke kan opfordre os her i Folketinget til at fremme Ministerens Skolelovsforslag, som paa adskillige Punkter netop er kendetegnet ved, at man ønsker at centralisere. I alt Fald vil jeg sige for mit Vedkommende, at jeg, og jeg tør nok sige, at det samme gælder adskillige indenfor min Gruppe, med nogen Betænkelighed ser hen til, om der gennem disse nye Skolelovsforslag skulde aabnes Mulighed for, at Ministeriet kan tilsidesætte berettigede Krav fra lokale Autoriteter, idet Udviklingen tværtimod burde gaa i den Retning, at der gaves disse lokale Autoriteter større Frihed.

Denne Skepticisme med Hensyn til Velsignelsen ved en større Centralisation i Skolesager har jeg faaet stærk forøget ved den Overlærerudnævnelse i Kalundborg, som skete den 5. Juli. Der var oprettet en ny Overlærerplads, og jeg skal ganske lade ligge, om denne Oprettelse var paakrævet — i Kalundborg har man i hvert Fald fra ikke-socialistisk Side absolut benægtet det —, og det interessante er for mig heller ikke, at det socialdemokratiske Flertal indstillede Hr. Lærer Jarlund, for hvis Skyld Pladsen siges at være oprettet, og at Ministeren udnævnte ham, nej, det interessante er dette, at ved denne Udnævnelse gik Ministeren stik imod det Princip, som hun havde hævdet overfor mig, da jeg den 28. Marts 1925 her i Tinget interpellerede hende om en Overlærerudnævnelse i Rudkøbing, hvor det borgerlige Flertal havde indstillet den stedlige Lærer, Hr. I. P. Christensen, men Ministeren gik imod denne Indstilling og tog en Socialdemokrat fra en anden By. Den Gang udtalte Ministeren, at naar der ikke forelaa enstemmig Indstilling, stod Ministeriet frit, men hun tilføjede, at det „altid“ var Praksis ikke at tage Flertallets Nr. 1, hvis denne Nr. 1 er Lærer i selve Byen, idet Undervisningsministeriet gaar ud fra, at naar Byraadet ikke har kunnet enes om Indstillingen, maa der være en stærk Strid om vedkommende Mand, og en saadan Strid ønsker

Ministeriet altsaa ikke fortsat. Selv om Ministeren altsaa den Gang udtalte, at Ministeriet ved en ikke-enstemmig Indstilling staar frit, har hun dog saaledes skarpt understreget, at det „altid“ er Praksis at forbigaa en Majoritetsindstilling af en Lærer fra den paagældende By. Men nu foreligger der altsaa det mærkelige, at man med Hensyn til Kalundborg alligevel ikke har gjort dette. Ministeren har herved slaaet sig selv alvorligt paa Munden. Tillige er der det underlige ved dette Tilfælde, at den Lærer, som blev forbigaaet i Rudkøbing, Hr. I. P. Christensen, ogsaa blev forbigaaet ved Udnævnelsen i Kalundborg, idet han var indstillet af Mindretallet. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Realiteten, altsaa om den ene Fremgangsmaade eller den anden er at foretrække — jeg personlig har stærkest Sympati for den Fremgangsmaade, som anvendtes i Kalundborg — men jeg maa tilstaa, at en saa forskellig Opfattelse af et Princip huer mig ikke, og navnlig ikke, naar der i Forvejen er givet Rigsdagen bestemte Forsikringer om en bestemt Fremgangsmaade.

Som bekendt har Bladene i den Anledning skrevet, at Fru Bangs virkelige Grundsætning er at følge Hjertets Stemme, det vil sige at udnævne en Partifælle, og jeg har ogsaa tidligere fra dette Sted udtalt, at efter de Udnævnelser, der foregik indenfor Skolevæsenet, havde man det Indtryk, at for hende overskyggede Partihensynet andre Hensyn. Jeg blev den Gang udførligt imødegaaet, og den højtærede Minister protesterede energisk imod, at dette var Tilfældet, men det forekommer mig unægtelig, at den Praksis, vi har set senere, ikke virker overbevisende med Hensyn til det Standpunkt, som Ministeren ønskede, vi skulde tage overfor hendes Embedsudnævnelser. Og jeg maa sige, at naar vi nu staar overfor et saa eklatant Brud paa en direkte Udtalelse fremkommet ved en Interpellation, mister man efterhaanden Tiltroen til Ministerens Ord. Naar Kendsgerningerne altsaa viser, at ved den første den bedste Lejlighed benyttes der en anden Fremgangsmaade, forekommer dette mig at være i allerhøjeste Grad beklageligt. Jeg gentager, at Ministerens Administration bevirker, at man faar en stadig stærkere Betænkelighed med Hensyn til de af hende fremsatte Lovforslag paa Grund af de talrige Steder i disse, som handler om, at Sager skal gaa ind til Ministerens Afgørelse. Jeg vil haabe, at det her fremførte maa medføre, at man her i Tinget stærkere vil lægge Vægt paa en Decentralisation af vort Skolestyre.